wa mees, agga mis ſa tühja kiitled, ſurma ſuus ikka ollid, ja hirmo täis ollid ka kül, ſe paistab ſo ſilmiſt; nüüdki weel olled ni kahwatanud kui ſurnud; tulle ärra, jättame waidlemiſt, ja otſime enneminne kehhale toetuſt, tulle meiega körtſi." Ja nemmad läkſid. Ja ſõbrade rohked annid jõudſid kül pea temma kahwatand palgeid jälle punnetada. Agga ei nende kelaminne jõudnud temma ſüddant allandada, egga temma jutto waigistada, waid ta wõttis weel uut ſurustamisſe joont, ſeſt et kört-ſiſt jälle rahwaſt leidis, kes küſſis ja kulas, ja immeks panni, ja kes ka ei teadnud, et Jummalale tulleb au anda, waid ikka agga õnne ja juhtumiſt kiitſid. Siis ta räkis peale, ſenni kui ta pea ſojaks ja keel kangeks jäi, ja ta ſannad ka nendegi meleſt wimaks ni jõlledaks läkſid et nemmad kojo ruttaſid ja tedda ſenna jätſid, kus ta wähhä aja pärraſt ahjo pingile maggama jäi. Agga kes teab: näggi ta kukkumiſt unnes, wõi et ta jälle ſedda

luggu räkis ja näitas kuida ta kättega puokſi püüdnud; agga ta põris maggades eddaſi ja taggaſi, ja laotas käſſi, ja — kukkus pingilt mahha ja olli ſurnud! — Ja ſe olli ſe teine langeminne, kelle eel olli kõrkus käind. Jummal olli omma wäggewa käega innimesſe ellusſe ja terwe hoidnud, kui ta ſureſt kõrgeſt kukkus, ſeſt iggaüks wõib kül arwata, kui pea temma ſeal olleks wõinud ſurma hopi ſada, ja et ſe tõeste üks imme-aſſi olli, et ta ellusſe jäi. Agga innimesſe uhke ja tännamatta meel ei tahtnud mitte tõele tunnistuſt anda egga Jummalale au, ei holind ſeſt armuſt mis temmale olli ſündind, waid julges ſurustada ja häbbematta wallega kitelda, kui olleks ſe temma omma tarkus olnud. Oh, meie ei jõuagi mitte ennaſt omma holega hädda ja willetſusſe eeſt hoida, kui meie tasſaſt teed käime, ja rahholiste ommas toas ellame, nenda kui ſeſtſammaſt mehheſt näme, et ta pingilt ſurnuks kukkus, — kuida peakſime meie